

Droom
paarden

Mijn leukste droompaarden

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Hallemans

kluitman

Droompaarden

In dit boek lees je drie verhalen:

De spetterende show

Het allerliefste veulen

Het verdwenen paard

Droompaarden

De spetterende show
Het allerliefste veulen
Het verdwenen paard
Echte paardenliefde
Vertrouwen in je paard
Een schat van een pony
Een vriend voor het leven
Het paard uit de wildernis
Magie op de manege
Mijn eigen droompaard

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W092301

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Gertrud Jetten

© Illustraties: Ina Halleman

© Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFFLEVERANCIER

Droom
paarden

De spetterende show

Gertrud Jetten

Rijles

Emma had zich nog nooit zo geweldig gevoeld. Op de eerste rij van het publiek keek een jongetje haar met grote ogen aan. Haar... Emma!

Ze reed op een prachtige witte hengst met eindeloos lange manen. In de grote circustent was het muisstil.

Toen begon de muziek te spelen. Emma liet het grote paard als vanzelf aanspringen in galop en galoppeerde een rondje. Terwijl de muziek versnelde, sprongen ze door een

grote zilveren hoepel.

De lovertjes van haar kostuum schitterden in het spotlicht. Emma liet haar paard in het midden van de piste halt houden en maakte een sierlijke buiging. Het publiek klapte hard en juichte.

‘Emma,’ klonk de stem van juf Dorien. ‘Zit je weer te dagdromen?’

Emma schrok wakker. Haar beste vriendin Teuntje grinnikte en stootte haar aan.

Emma werd rood tot achter haar oren. Een beetje verdwaasd keek ze de klas rond. Alles zag er net zo uit als anders. Het bord was nog precies hetzelfde als vanochtend en ook het uitzicht op de speelplaats was niet veranderd. Ze zuchtte.

Ze zou nu veel liever paardrijden. Eigenlijk zou ze altijd liever paardrijden, want er was niets leukers dan dat. Wat zou het fantastisch zijn om te mogen optreden in een paardenshow! Een echte show dan, met mooie kostuums, spotlichten en muziek.

Maar de enige keer dat zij paardreed, was op woensdagmiddag bij de manege. Vaker mocht ze niet van haar ouders.

Haar ouders begrepen niets van haar liefde voor paarden. Haar vader was nieuwsfotograaf en haar moeder violiste. Ze hielden veel van muziek en foto's, maar niet van paarden. Absoluut niet.

Met een lang gezicht keek Emma in het boek dat voor haar lag. Aardrijkskunde. Wat maakte het haar nou uit waar Delfzijl lag? Het enige wat zij wilde vinden was de manege, en dat kon ze prima.

‘Zo,’ zei juf Dorien vrolijk. ‘Na de pauze houdt Demi haar spreekbeurt over brood. Volgende week is Emma aan de beurt.’ De juf glimlachte en keek naar Emma. ‘Jij gaat je spreekbeurt vast over paarden houden,’ zei ze plagend.

Emma knikte enthousiast. ‘Ik weet alleen nog niet precies waarover, ik vind alles wel leuk...’

‘... zolang het maar over paarden gaat,’ vulde juf Dorien aan.

Emma knikte.

‘Nou, ik ben benieuwd.’ Juf Dorien glimlachte naar Emma en schreef iets in haar agenda.

Even later ging de bel. Emma pakte haar jas van de kapstok en liep samen met Teuntje de klas uit, naar buiten.

De rest van de dag vloog voorbij. Toen Emma thuiskwam, gooide ze haar tas in de hal op de grond. Uit de woonkamer klonk het geluid van een hongerige kraai. Emma stopte haar vingers in haar oren. Dat was vast een vioolleerling van haar moeder.

Snel liep ze door naar de keuken. Daar zat Ted al op haar te wachten. Ted was haar grote, donkerrode, langharige kater. Met zijn gouden ogen keek hij haar doordringend aan.

‘Dag, Teddybeer.’ Emma aaide hem liefkozend over zijn kop.

Ted mauwde zachtjes en duwde zijn kop tegen haar hand. Hij was dol op haar en zij ook op hem, al was hij dan een kat en geen pony.

Meestal zat hij al op haar te wachten als ze uit school kwam. ’s Zomers zat hij vaak op het bankje in de voortuin en de rest van het jaar was hij het liefst in de keuken. Dan lag hij op de grote stenen kachel te slapen, totdat zij thuis was.

Emma tilde hem op en liep met hem naar het keukenraam. In de achtertuin bloeiden tulpen en narcissen en verderop stond de oude perenboom bijna in bloei. Achter hun tuin lag een oud klooster. Vanuit haar slaapkamerraam kon Emma het oude torentje goed zien, met daarin een zilveren klokje.

‘Dag, Jasper,’ hoorde ze haar moeder zeggen. ‘Tot volgende week.’

De voordeur ging zachtjes dicht. Hakken tikten op de tegelvloer van de gang en kwamen Emma’s kant op. Even later ging de keukendeur open.

‘Dag Emma, hoe was het op school?’ Emma’s moeder glimlachte. Ze had golvend, donker lang haar en lichtbruine ogen. Ze droeg altijd mooie kleren en schoenen met hakken. Vandaag had ze een prachtige rode jurk aan en bijpassende rode schoenen.

‘O, gewoon,’ antwoordde Emma. Ze haalde onverschillig haar schouders op. ‘School is saai.’ In gedachten aaide ze Ted. ‘Maar gelukkig ga ik morgen alweer rijden. Ik heb er zo’n zin in!’ Met glanzende ogen keek ze naar haar moeder.

‘Hmmm,’ mompelde haar moeder afwezig. ‘Ja, leuk. Ik ga nog even een uurtje vioolspelen.’ Daarna draaide ze zich om en liep de keuken uit.

De deur van de woonkamer ging open en dicht, en even later klonk er een viool. Het leek alsof hij zachtjes huilde.

Emma zette Ted op de grond. Ze rende de trap op en maakte de deur van haar kamer open. Haar moeder was alleen maar bezig met haar viool. Ze begreep niets van Emma’s liefde voor paarden, helemaal niets! Met een klap sloeg Emma de deur dicht.

In haar kamer wemelde het van de paarden. Paarden op posters, paarden op de omslagen van boeken en paarden op foto’s. En dan waren er ook nog de paardenknuffels en de paardenbeeldjes.

Emma liet zich op bed vallen. Ze staarde naar het plafond. Toen draaide ze zich om en keek naar de foto op haar

nachtkastje. Het was een foto van haar vader en haar, in het zwembad. Hij was genomen nadat ze haar B-diploma had gehaald.

Haar vader keek trots naar haar en zij keek trots in de camera. In haar handen hield ze het zwemdiploma. Emma en haar vader leken precies op elkaar; ze hadden allebei dezelfde blauwgroene ogen en hetzelfde roodblonde haar.

Emma miste hem verschrikkelijk. Een paar weken geleden was hij weer voor een tijdje weggegaan, om foto's te maken van een oorlog in een ver land. Die foto's liet hij bijna nooit aan haar zien. 'Dat zijn geen kinderfoto's,' zei hij dan.

In plaats daarvan maakte hij andere foto's, speciaal voor haar. Foto's van kinderen, bloemen, speelgoed en dieren. Ze ging rechtop zitten. Misschien had hij haar wel een mail gestuurd!

Emma stond op en pakte de laptop die op haar tafel lag. Het was een cadeautje van haar vader geweest, zodat ze toch contact konden houden als hij weg was.

Ze deed de klep open en zette de laptop aan. Haar hart begon sneller te kloppen.

Liefste Emma, las ze. Het is heel warm hier. Het zweet loopt over mijn rug. Ik heb geen tijd om je te schrijven, maar denken doe ik veel aan je, de hele dag door. Dikke knuffel, papa.

Onder de mail stond een rijtje foto's. Er was een foto van een rood-witte kat op een muurtje, een foto van een tuin-kaboutertje op een groot conservenblik en een foto van een meisje met een geitje in haar armen. Emma glimlachte. Ze voelde zich alweer een stuk beter.

De rest van de dag ging snel voorbij. Emma haalde al haar paardenboeken uit de kast en dacht na over een onderwerp voor de speekbeurt. Zou ze hem houden over de verzorging van paarden? Over paardenrassen? Ze kwam er niet uit. In gedachten staarde ze uit het raam. Toen stond ze op en ging naar beneden; ze had nog zeeën van tijd.

Na het eten kwam Teuntje langs en daarna ging Emma naar bed. Ted lag al aan het voeteneinde. Toen Emma in bed stapte, deed hij één oog open, maar sliep daarna meteen weer verder.

Voordat Emma ging slapen, keek ze altijd nog even naar de plank boven haar bed. Daar stonden foto's van pony's waar ze op gereden had. Kwibus de fjord, Arine de welsh-pony en Leo de newforestpony. En Suzie de shetlander, niet te vergeten. Emma werd helemaal warm vanbinnen. Nog maar één nachtje slapen en dan was het alweer woensdag: de mooiste dag van de week.

Emma racete uit school. Ze gooide haar fiets tegen het hek en rende over het paadje naar de voordeur. Binnen pakte ze snel een boterham voor zichzelf en een appel voor Leo, de pony waar ze meestal op reed. Haar moeder was er niet; ze had vandaag repetitie met het orkest.

Op de keukentafel lag een briefje: *Veel plezier op de manege! Tot straks, dikke kus, mama.*

Emma kleeedde zich om en liep vlug naar buiten. Het was prachtig voorjaarsweer. Hopelijk zouden ze vandaag buiten gaan rijden! Ze sprong op haar fiets en reed weg.

Ze fietste haar straat uit en draaide toen naar rechts, de hoofdweg op. Daarvandaan was het nog maar tien minuten fietsen. Al snel was ze uit de wijk en reed ze de stad uit. Links en rechts van de weg stonden grote villa's in parkachtige tuinen. Daaromheen lagen weilanden, waarin schapen of paarden liepen.

Emma ging steeds harder fietsen. In de verte zag ze de manege al. Ze sloeg rechts af en fietste nog een klein stukje door, over de oprijlaan van de manege. Aan beide kanten waren weilanden. In een van de weilanden liep Suzie, de vosebonte shetlander waar ze op had leren rijden.

Op het erf werd ze enthousiast begroet door Kees, de

blonde labrador. Boven de boxdeuren uit staken een heleboel paardenhoofden. Emma liep meteen naar Espresso, haar droompony. Helaas mocht ze nooit op hem rijden, want haar instructrice Nora vond dat hij nog te moeilijk voor haar was.

Emma liep naar hem toe en gaf hem Leo's appel. Espresso at hem smakkend helemaal op en keek haar verwachtingsvol aan. Zijn korte zwarte vacht glom in de zon.

'Emma, kun je komen helpen met de beginnersles?' riep Nora. Ze was klein en stevig en had donker haar.

Emma gaf Espresso nog een aai en rende toen naar Nora. Ze nam een van de shetlanders bij de teugels en liep ermee naar de buitenbak.

Het volgende uur vloog voorbij en voordat ze het wist, was het tijd voor haar eigen les.

'Mag ik vandaag op Espresso?' vroeg Emma hoopvol.

Nora schudde haar hoofd. 'Nee. Neem Leo maar.'

Emma trok een lang gezicht. Leo was ontzettend lief, zolang je maar niet op hem zat. Hij was een ervaren manegepony en kende allerlei trucjes om onder de simpelste opdrachten uit te komen. Hij sneed de bochten af, bleef het liefst vlak achter de staart van zijn voorganger hangen en luisterde vaak slecht naar het bit.

Emma pakte zijn zadel en hoofdstel en ging ermee naar zijn box. Leo draaide zich meteen om toen hij haar zag. Zijn

vacht had een valse lichtbruine kleur en zijn manen waren pluizig. Op zijn voorhoofd had hij een grappige bles in de vorm van een vraagteken.

Zijn grote donkere ogen keken Emma vriendelijk aan. Emma gaf hem een aai over zijn voorhoofd. Hopelijk deed hij vandaag een beetje zijn best. Gelukkig wist hij niet dat ze zijn appel aan Espresso had gegeven, anders kon ze het wel schudden. Emma zadelde Leo op en nam hem mee naar de buitenbak.

Na een paar minuten zat ze al flink te zweten. Leo was in topvorm. Hij deed alle dingen die hij normaal ook deed, maar tot overmaat van ramp had hij een nieuwe truc ontdekt: als Emma even niet oplette, liep hij naar het midden van de bak en ging daar stilstaan.

Emma voelde zich volslagen hulpeloos en haar zelfvertrouwen slonk steeds verder. Geen wonder dat ze niet op Espresso mocht rijden! Nora had gelijk: ze kon dat helemaal niet.

Gelukkig ging het springen wel goed. Leo vond springen leuk en deed braaf wat ze zei. Na het springen liet ze hem aan een lange teugel stappen.

‘Komen jullie even naar het midden?’ riep Nora. ‘Ik heb nog een mededeling.’ Met glanzende ogen keek ze de kring rond. ‘Zondag is er een demonstratie van Sonja Bakels met haar Spaanse hengst Majestoso. Zij hebben een tijdlang op-

getreden bij een beroemde paardenshow, Amoroso. Ze zal allerlei dingen laten zien, zoals de Spaanse pas, steigeren, de piaffe...'

In Emma's binnenste begon het te kriebelen. Daar wilde ze naartoe! Ze knikte enthousiast. 'Ik kom in elk geval!' riep ze meteen.

'Ik ook!' riep Linde naast haar.

'Ik kan niet,' zei Lisa sip. 'Mijn moeder is jarig.'

Met een schok bedacht Emma dat zij ook niet kon. Zondag was het concert van haar moeder! En aangezien haar vader op reis was, moest zij mee. Op slag was haar blijdschap verdwenen. Hoe kwam ze daar ooit onderuit?

De demonstratie

Met lood in haar schoenen fietste Emma naar huis. Haar moeder zou nooit goedvinden dat ze zondag niet meeging naar het concert. Nooit. Het was een heel belangrijk concert; haar moeder was er al weken voor aan het oefenen.

In de gang hing een grote poster met daarop de aankondiging voor het concert. *Yana Borkova speelt Beethoven*, stond er met koeienletters op. Op de poster droeg haar moeder een prachtige zwarte jurk met rode rozen en een

lange, doorzichtige sjaal. Haar haren waren mooi opgestoken en ze keek lachend naar de camera. Haar viool hield ze in haar hand.

Emma zette haar fiets tegen het hek en liep naar de voordeur. De auto van haar moeder stond op de oprit.

Nog voordat Emma de deur kon openmaken, deed haar moeder dat al. 'Hé, Emma,' riep ze. 'Kom je proeven wat ik gemaakt heb?'

Emma knikte. Zo te zien was haar moeder in een goede bui. Ai. Dat betekende waarschijnlijk dat ze een of ander nieuw recept uitgeprobeerd had, of nog erger, dat ze een oud familiegerecht uit Tsjechië had klaargemaakt.

Emma trok haar paardrijklere uit, kamde haar haren en liep naar de keuken.

Haar moeder had de tafel al gedekt. Ted zat in de vensterbank. Met een vies gezicht keek hij naar het aanrecht.

'Zo,' zei haar moeder tevreden. 'Volgens mij is het heel goed gelukt.' Ze zette een grote rode pan op tafel en haalde er met een zwierig gebaar het deksel af.

Emma keek in de pan en rook voorzichtig. Mmm, dat viel mee. Het rook eigenlijk best goed!

'Het is een recept van tante Sofia,' vertelde haar moeder. 'Er zitten veel tomaten in, dat vind je vast lekker.' Ze pakte een lepel en schepte Emma's bord flink vol. 'De repetitie vanmiddag ging zo goed. Ik heb ongelooflijk veel zin in het

concert! We moeten zondag om twee uur bij de zaal zijn.'

Lusteloos prikte Emma met haar vork in het eten. Hoe moest ze beginnen? 'Zondagmiddag geeft iemand een demonstratie bij de manege, met een Spaanse hengst,' zei ze plompverloren. 'Ik wil er echt heel graag naartoe. Mag het alsjeblieft?'

Haar moeder gaf geen antwoord.

Emma keek haar smekend aan. 'Daarna kan ik misschien wel naar Teuntje, dat vindt haar moeder vast goed. Alsjeblieft?'

Haar moeder keek op van haar bord. In haar ogen stond een gekwetste blik. Ze schraapte haar keel. 'Ik snap dat je niet meer altijd mee wilt, maar dit is echt een heel bijzonder concert!'

Emma knipperde met haar ogen om de tranen tegen te houden. Voor haar moeder was elk concert bijzonder, maar zij wilde gewoon liever naar de manege! Waarom snapte ze dat nou niet?

'Goed dan,' zuchtte haar moeder. 'Ik zal Elise zo wel even bellen.'

Emma straalde. 'Dank je wel, mam,' zei ze blij. 'Dat vind ik echt heel tof.'

Die zondag werd Emma al vroeg wakker. De zon scheen in haar kamer en wierp een streep licht over haar dekbed, precies over de springende paardjes heen.

In de woonkamer was haar moeder al aan het repeteren voor het concert. Emma kende niemand die zo mooi viool kon spelen als haar moeder. Zij kon haar viool laten lachen, zingen, zeuren en jammeren. Emma's moeder praatte altijd over haar viool alsof het een mens was, met gedachten en gevoelens.

Wanneer haar moeder vioolspeelde, fantaseerde Emma altijd over paardrijden. Bij langzame stukken zag ze zichzelf door een voorjaarsbos stappen en als het snel ging, deed ze mee aan een springwedstrijd of een galopren. Emma deed haar ogen dicht en concentreerde zich op de muziek.

Ze reed op Espresso door een bos. In de bomen zongen vogels en vlak voor haar hupte een konijn weg. Emma liet Espresso aandraven. Het ging helemaal vanzelf. Ze had er geen enkele moeite meer mee om licht te rijden en zelfs doorzitten ging moeiteloos.

Bij een bocht liet ze Espresso in galop aanspringen. Voor hen lag een lang zandpad. Emma hoefde hem niet eens aan te sporen: Espresso versnelde vanzelf zijn pas en ging steeds harder lopen.

De viool stopte en begon toen opnieuw. Emma deed haar ogen weer open. Hè, dat was jammer! Als haar moeder een

moeilijk stuk ging herhalen, was ze er helemaal uit. Ze stond op en kleeedde zich aan. Toen liep ze naar beneden.

Haar moeder droeg een spijkerbroek met een witte blouse. Haar mooie jurk voor het concert hing al klaar in een grote hoes. Emma pakte een boterham en een glas melk, en ging met Ted op de bank zitten.

‘Nog even dit stukje en dan ben ik klaar,’ zei haar moeder zonder op te kijken. Ze speelde het nog een keer en toen nog een keer.

Emma keek naar buiten. In de perenboom zaten twee zwarte vogels met elkaar te bekvechten. Zo ging het altijd: als haar moeder eenmaal bezig was, kon ze niet meer ophouden.

‘Zo, nu stop ik ermee,’ zei haar moeder eindelijk. Ze legde haar viool weg en kwam naast Emma op de bank zitten. ‘Je vader heeft vanochtend vroeg gebeld,’ vertelde ze vrolijk. ‘Hij heeft een verrassing voor je.’

Emma keek haar verbaasd aan. ‘Wat dan?’

Emma’s moeder glimlachte. ‘Hij komt volgende week al terug. Fijn, hè?’

Emma’s hart maakte een sprongetje. Blij keek ze naar haar moeder. Dat was zeker fijn. Sterker nog: dat was geweldig!

‘Teuntje heeft vanmiddag een hockeywedstrijd,’ ging haar moeder verder. ‘Tot hoe laat duurt die demonstratie op de manege?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde Emma. ‘Maar ik kan best wat langer blijven, hoor. Dat vind ik helemaal niet erg.’

Emma’s moeder knikte afwezig. ‘Dat dacht ik al,’ zei ze.

Emma blies voorzichtig haar adem uit. Wat een geluk! Ze ging naar haar kamer en pakte haar rijbroek. Misschien mocht ze na de demonstratie nog wel een pony borstelen of een paar klusjes doen. En misschien, héél misschien mocht ze zelfs wel even rijden.

Toen Emma bij de manege aankwam, zag ze meteen de jeep op het erf staan, met daarachter een donkerblauwe trailer. Op de trailer was een affiche geplakt. Emma stopte om hem goed te kunnen bekijken.

Op het affiche stond een schitterende schimmel met lange manen. Hij tilde zijn voorbenen hoog op en hield zijn hals mooi gebogen. Op zijn rug zat een tengere jonge vrouw met donker haar. Pas toen Emma beter keek, zag ze dat het paard geen zadel en geen hoofdstel droeg; er zat alleen een soort touw om zijn hals. *Amoroso en Paula*, stond erbij. *De sterren van onze show!* Onderaan stond een hele lijst met namen van de andere deelnemers. Na even zoeken zag Emma in het midden *Sonja Bakels* staan.

Vol bewondering bleef ze een tijdje naar het affiche staan

kijken. Toen zette ze haar fiets in het rek en ging op zoek naar Nora.

Haar instructrice stond in de binnenbak te praten met een lange vrouw met opgestoken blond haar. Naast hen stond een bruin paard. Emma's hart sloeg een slag over. Zo'n mooi paard had ze nog nooit gezien. Hij was glanzend roodbruin met lange zwarte manen. Zijn grote ogen keken zacht, maar toch vastbesloten naar Emma.

Langzaam kwam ze dichterbij.

'Dag, Emma,' zei Nora vriendelijk. 'Jij bent vroeg!'

Emma knikte. 'Is dit het paard van de demonstratie?'

Nora knikte. 'Jazeker, dit is Majestoso. Dat betekent majestueus, oftewel koninklijk.'

Wat een passende naam, dacht Emma. Ze zette een stap naar het paard toe en stak haar hand uit. Majestoso rook er voorzichtig aan.

Emma deed nog een pasje naar voren en aaide hem over zijn zwarte neus. 'Wat is hij mooi!' zei ze ademloos.

'Dank je wel,' merkte de vrouw op. 'Ik vind hem ook heel mooi. Hopelijk zul je straks genieten van onze demonstratie!' Ze wendde zich tot Nora. 'Ik ga losrijden, anders ben ik niet op tijd klaar. Ik zie je zo wel weer!' Ze leidde het paard naar het midden van de binnenbak en stapte op.

'Emma, wil je mij even helpen met uitmesten en vegen?' vroeg Nora. 'Ik ben bijna klaar. Als de mensen dan straks

komen, ziet het hier weer netjes uit.'

Emma liep naar een hoek van de gang en pakte een bezem. Oei, wat was het ding groot en zwaar! Ze zeulde hem naar het begin van de gang en begon te vegen. Het viel niet mee om alle strootjes en zand op te vegen, maar uiteindelijk lukte het. Ze keek naar Nora. Die was bezig met het uitmesten van de laatste boxen.

Emma pakte een mestvork en liep naar de box in de hoek. Gelukkig stond er geen pony in; dat maakte het wat makkelijker. Onhandig stak ze haar mestvork onder een hoop mest en tilde hem op. Meteen viel alle mest door de tanden omlaag. Emma kreeg een rood hoofd van ergernis en inspanning. Ze probeerde het nog een keer. Dit keer kreeg ze een paar mestballen in de kruiwagen.

'Dat valt niet mee, hè?' Nora grinnikte. 'Kom, laat mij het maar doen. Bedankt voor het vegen!'

Emma hielp nog wat met opruimen en ging toen naar de binnenbak. In de kantine zaten al een paar mensen. Emma ging bij de balustrade staan. Daar was het weliswaar kouder, maar ze kon het veel beter zien.

Sonja en Majestoso waren nergens meer te bekennen. Emma ging over de balustrade hangen. Op de grote klok in de binnenbak was het bijna twee uur. Sonja zou vast zo komen.

Om twee uur precies stapte Nora de binnenbak in. De

